

РОЛЬ ВИКЛАДАЧА В ЗАСВОЄННІ ТЕОРЕТИЧНИХ ЗНАТЬ ТА ПТ^КТИЧНИХ НАВИЧОК ПРИ ВИВЧЕННІ ПАТОФІЗІОЛОГІЇ

Ніколаєва О.В., Єщенко В.Ю.

Сьогодні викладацька робота є особливо складною через те що різні види інформації стали широкодоступними. Молоді люди без найменших зусиль одержують з дисплея відповіді на будь-яке запитання. Вони отримують занадто] багато інформації та інтерес до пізнання у них дуже невеликий. Звичайно, кращі зі студентів мають більший запас знань, ніж їх однолітки попередніх одного-двох поколінь, але працелюбством на ниві пізнання вони поступаються Студент-медик повинен засвоїти велику кількість фактів, необхідних для професії, а тому має наполегливо і багато працювати, і тут вчитель стикається з тим фактом, що у студента відсутня мотивація для засвоєння великого обсягу спеціальної інформації й використання її в практичній роботі лікаря. Сумно, але факт, що працюючи навіть на і ,5 ставки, лікар не може забезпечити собі й родині гідний рівень життя

Вищесказане ставить перед викладачем дуже складне завдання - так, організувати педагогічний процес, щоб зацікавити студента, розбудити його творчі й розумові здібності, щоб праця його була цілеспрямованою й сприймалася з задоволенням вже сьогодні.

У процесі вивчення патофізіології традиційно виокремлюється лекційний курс і проводяться практичні заняття, на яких студенти самостійно відтворюють патологічні явища на експериментальних тваринах. При цьому вони набувають і засвоюють навички, необхідні для майбутньої роботи лікаря.

У методичних розробках для викладачів чітко розплановано розподіл часу і для перевірки початкової^ рівня, і для проведення експерименту і, особливо, для аналізу одержаних в даному експерименті результатів; при цьому особлива увага звертається на розуміння причини і умов патологічного процесу та на з'ясування всіх механізмів патогенезу. Викладач оцінює ступінь активності і правильності пояснень патогенезу на різних рівнях. Оцінка виставляється як підсумок усіх видів роботи. Вона включає не тільки те, що студент запам'ятав, а й те, чому він навчився.

У календарно-тематичному плані занять замість традиційного «підсумкового заняттям зазначено «практичні навички»).

Слід зазначити, що студенти в переважній більшості дуже позитивно ідуть укупуються на такі види проведення практичних занять і дякують за одержані чистня і навички. На жаль, підхід кредитно-модульної системи до оцінки знань і абсолютизує лише накопичення балів, деякі студенти конфліктують, вимагаючи оцінки тільки за тестування без

урахування того, що він не зміг відповісти на о«)дне поставлене запитання підчас заняття.

Проведення експериментальних практичних занять вимагає від викладача високої ерудиції, творчого, нестандартного підходу до роботи.

Викладач повинен вільно орієнтуватися в межах свого предмету, бо це ширше кращому засвоєнню матеріалу, уміти провести показовий експеримент, продемонструвати, як користуватися приладами, апаратами, інструментарієм. Викладач має створити оптимальний мікроклімат під час заняття, бо взаєморозуміння між педагогом та студентами дає можливість останнім виявити прогалини в знаннях і подолати їх, проявити ініціативу, стати більш впевненим, що стимулює самостійність навчання.

Організація експериментальних занять на сучасному рівні залежить не тільки від педагогічної майстерності викладачів і методичного забезпечення, а й від достатньої матеріальної бази, без якої неможливий сучасний рівень інформатизації, комп'ютеризації навчального процесу та впровадження новітніх технологій навчання, якими повинні володіти всі викладачі.

Викладацький колектив кафедри патологічної фізіології дуже добре розуміє вимоги, які наразі висуваються до викладачів та активно працює над тим, щоб відповідати сучасному рівню педагогів вищої школи.